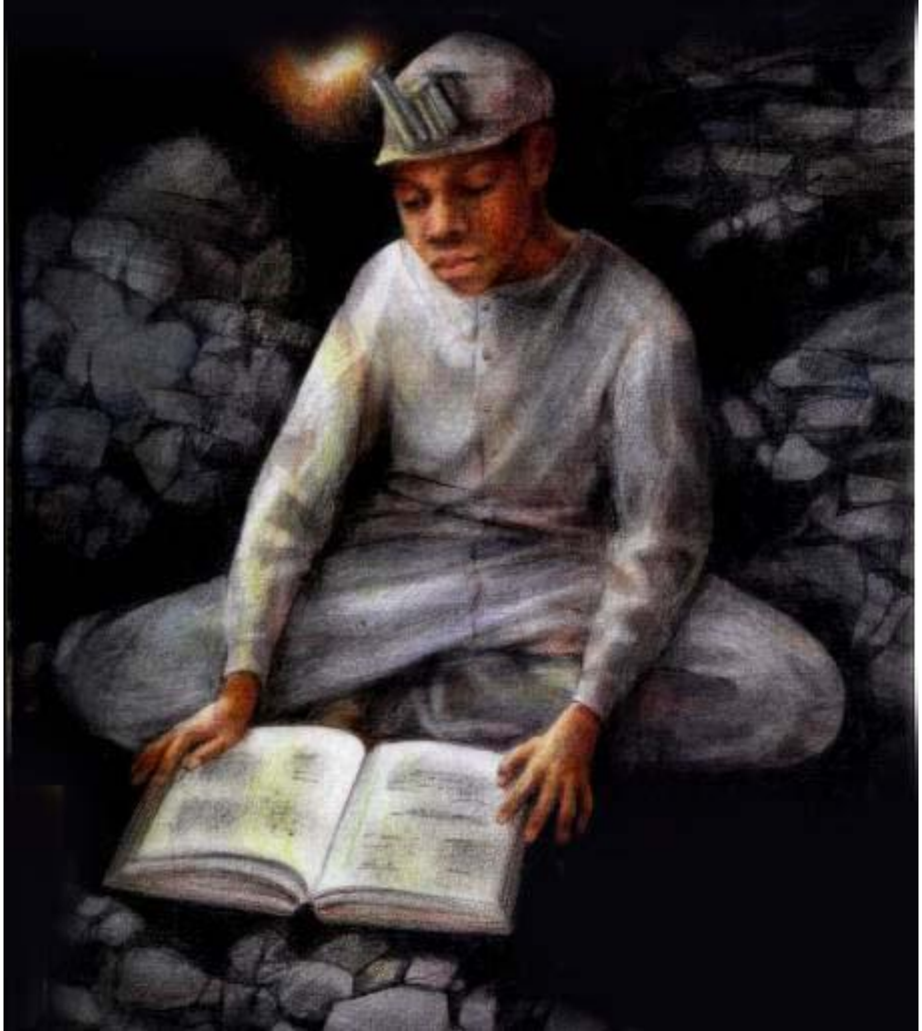
ਬੁੱਕਰ ਟੀ. ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ

ਥਾਮਸ ਹੈਂਪਰ

ਬੁੱਕਰ ਟੀ. ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ

ਥਾਮਸ ਹੈਂਪਰ

ਹੇਲਸ ਫੋਰਡ, ਵਰਜੀਨੀਆ

ਸਵੇਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰਾ ਸੀ।

ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਬੁਕਰ ਮਿਸ ਐਲਨ ਦੇ ਮਗਰ-ਮਗਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਕੂਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਕੂਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਮਿਸ ਐਲਨ

ਅੰਦਰ ਚਲੀ ਗਈ।

ਬੁੱਕਰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।

ਉਹ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਸੀ।

ਗੁਲਾਮ ਦਾ ਸਕੂਲ ਜਾਣਾ

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ।

ਬੁਕਰ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

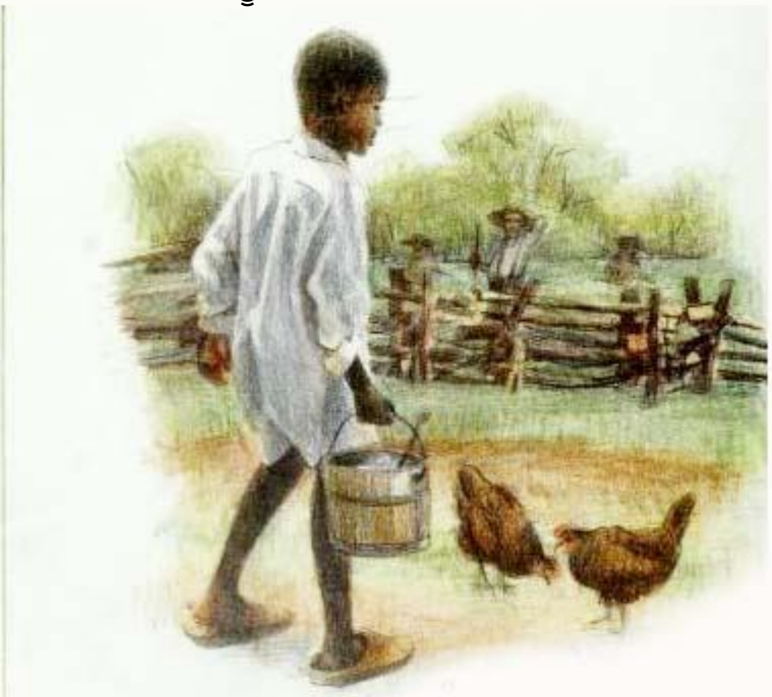
ਜੋ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਮਿਸ ਐਲਨ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਸੀ।

ਕਈ ਵਾਰ ਬੁੱਕਰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਲਈ ਪਾਣੀ ਢੋਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਬੁੱਕਰ ਸਕੂਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਗੋਰੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਦੇਖਿਆ।

ਉਹ ਵੀ ਸਕੂਲ ਦੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ

ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਲੱਭਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਕਲਾਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਈਨ ਬੋਰਡ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਛਪੇ ਕਾਲੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ?

ਜਦੋਂ ਬੁੱਕਰ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ

ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ।

ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਸਾਰੇ

ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ।

ਬੁੱਕਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਤੇ

ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।

ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ

ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਲਾਮ ਹੁਣ ਆਜ਼ਾਦ ਸਨ।

ਲੋਕ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨਾਅਰੇ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਏ।

ਬੁੱਕਰ ਦੀ ਮਾਂ ਝੁਕ ਗਈ ਅਤੇ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਉਸਨੇ ਇਸ ਦਿਨ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ

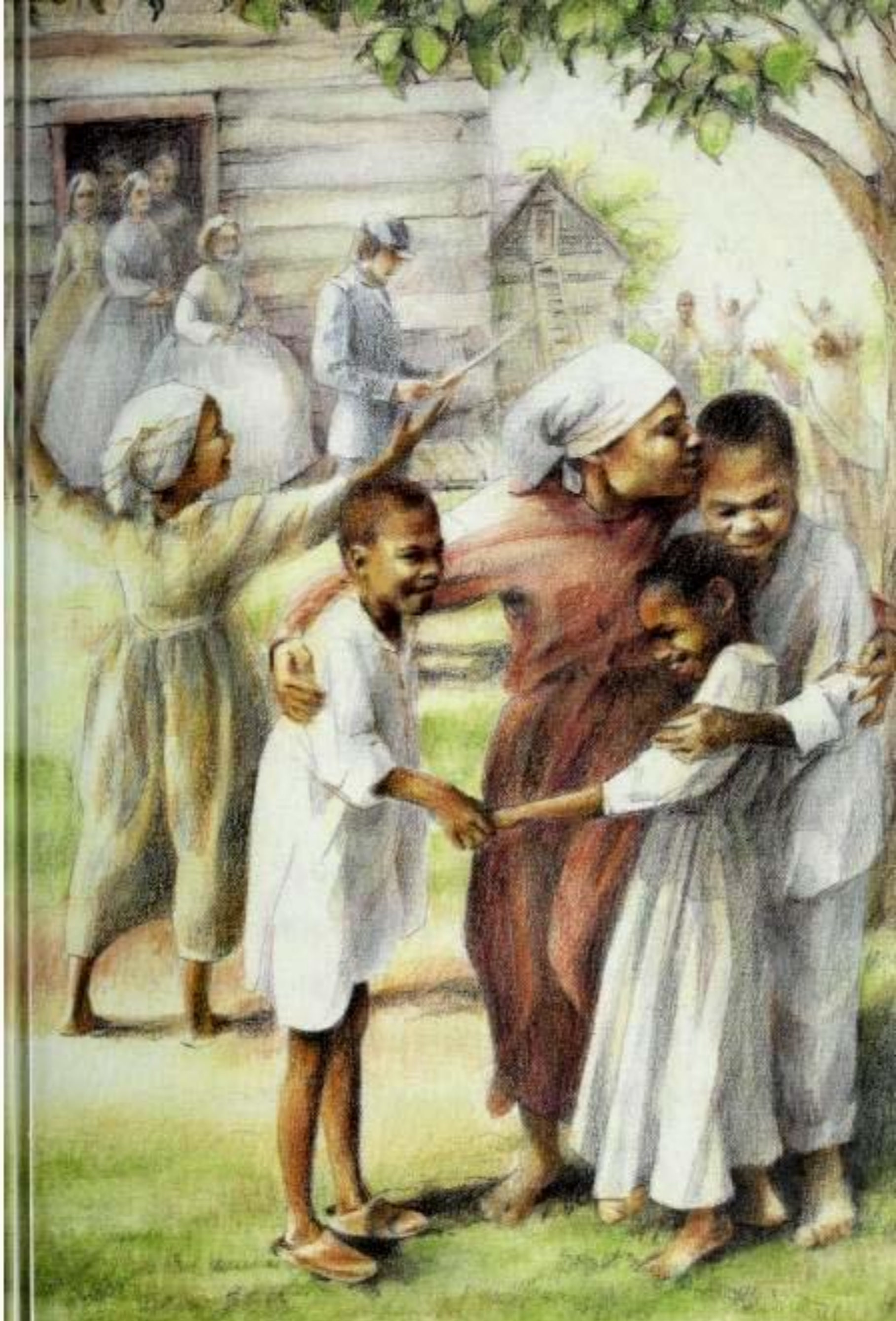
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

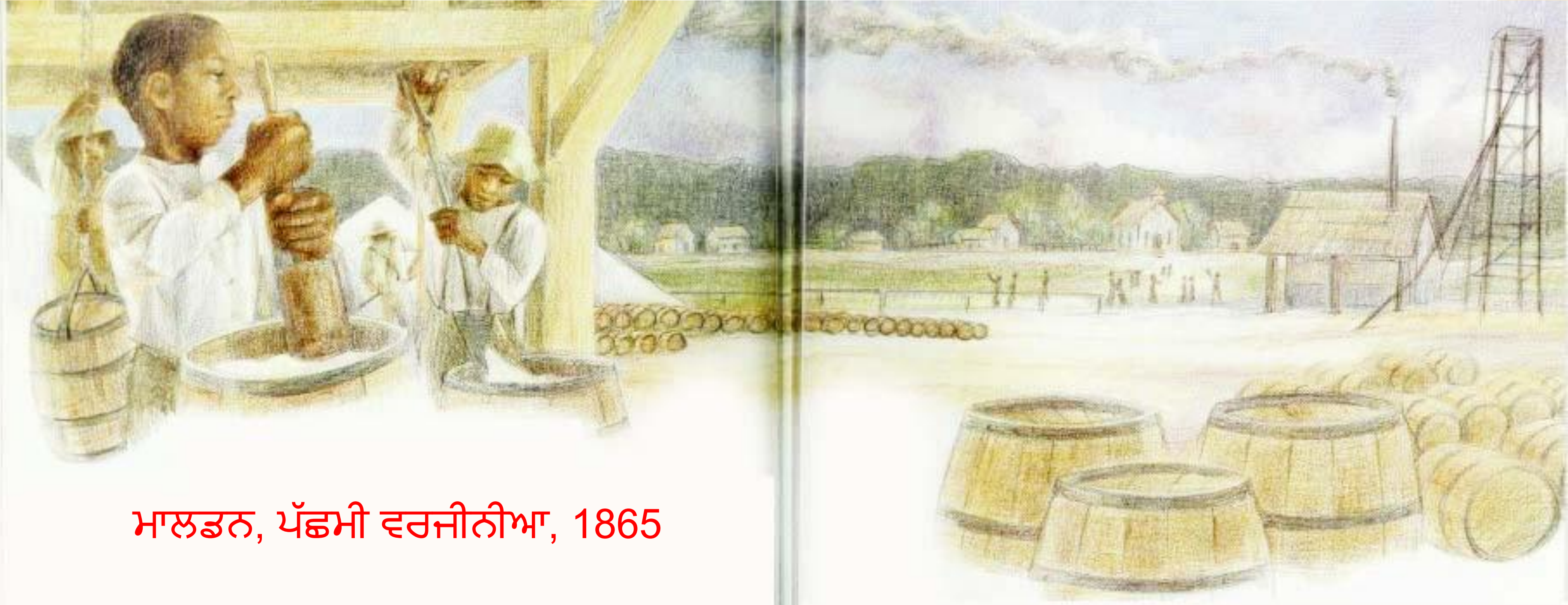
ਬੁੱਕਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਫਾਰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਰਿਹਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ

ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਮਾਲਡਨ, ਪੱਛਮੀ ਵਰਜੀਨੀਆ, 1865

ਬੁੱਕਰ ਲਈ, ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਅਰਥ ਸੀ।

ਹੁਣ ਉਹ ਸਕੂਲ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਸੌਤੇਲੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।

ਪਰਿਵਾਰ ਗਰੀਬ ਸੀ ਅਤੇ

ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਬੁੱਕਰ ਦਾ ਸੌਤੇਲਾ ਪਿਤਾ, ਬੁੱਕਰ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ

ਲੂਣ ਦੀਆਂ ਖਾਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਲੂਣ ਨੂੰ ਪੀਸ ਕੇ ਬੈਰਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਕੰਮ ਔਖਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦਾ।

ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬੁਕਰ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਜਾ ਸਕੇ।

ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਪੜ੍ਹੇਗਾ।

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਵਰਨਮਾਲਾ ਸਿੱਖੀ।

ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।

ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਬੁਕਰ ਨੂੰ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁੱਛਿਆ।

ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ।

ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਸਿੱਖ ਲਿਆ।

ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹੈ।

ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਬੁੱਕਰ ਲਗਭਗ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ

ਉਸਨੇ ਕੋਲੇ ਦੀ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਮੀਗਤ ਸੁਰੰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਲਾ ਖੁਦਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ।

ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਢਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ।

ਇਹ ਫਟ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਬੁੱਕਰ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕੰਮ ਦੌਰਾਨ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ

ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਖਾਨ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ

ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ।

ਉਹ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਕੂਲ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।

ਜੋ ਕਿ ਕਾਲੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਲਈ ਸੀ।

ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈਂਪਟਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਸੀ।

ਉਹ ਮੁੰਡੇ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ,

ਇਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਜਿਹੇ ਮੁੰਡੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ

ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ।

ਆਦਮੀ ਧੀਮੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਬੁੱਕਰ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਘਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹੈਂਪਟਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ।

ਅਤੇ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਉਸਨੂੰ ਬਸ ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ

ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੀ ਸੀ।

ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ

ਕੀ ਉਹ ਹੈਂਪਟਨ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ,

ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਕਮਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ

ਰਾਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਬੁਕਰ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ।

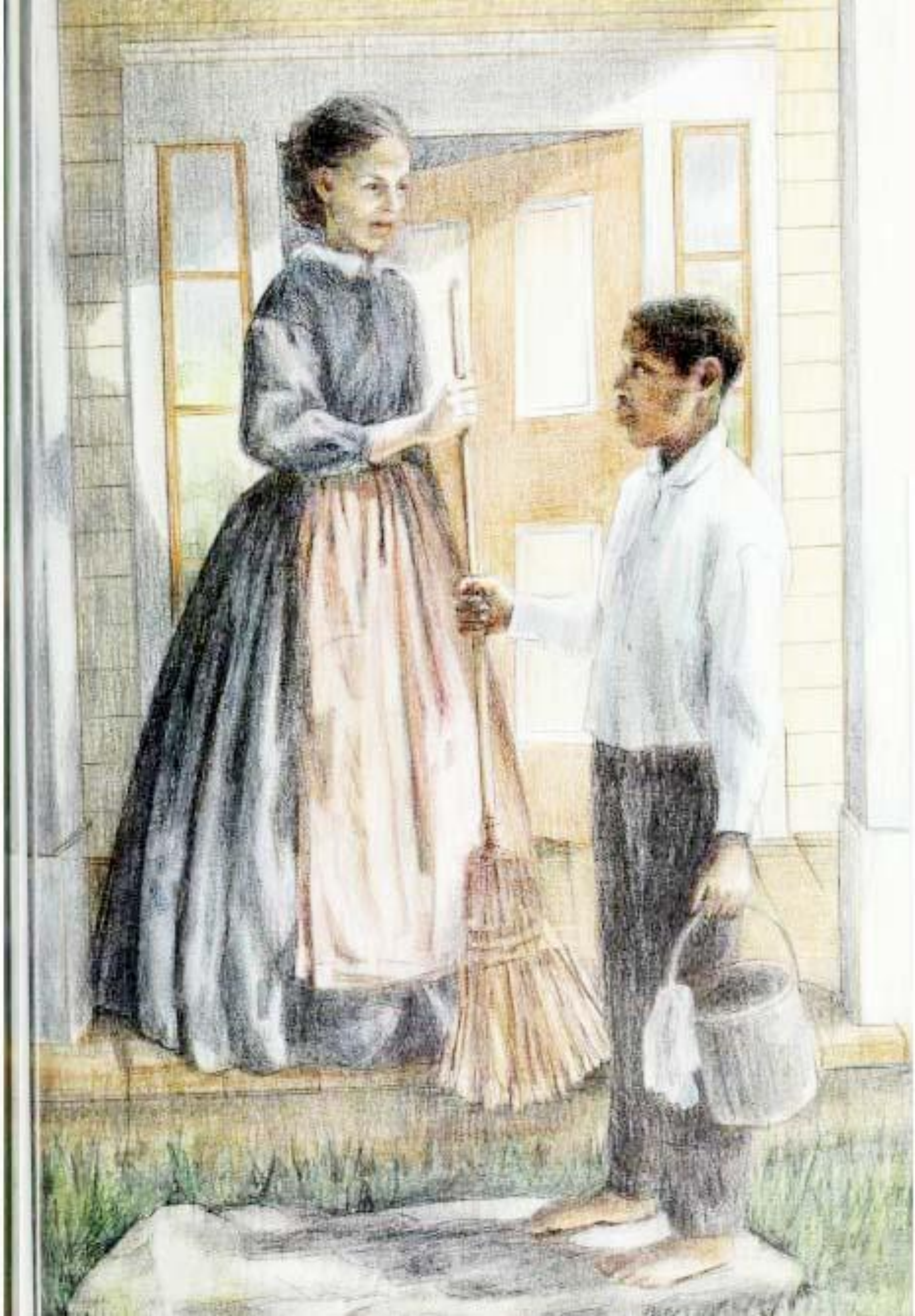
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਓਲਾ ਰਫਨਰ ਨੂੰ

ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਸੀ।

ਪਰ ਉਹ ਖਾਨ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ,

ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਫਨਰ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਕਠੋਰ ਸੀ।

ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਜਦੋਂ ਬੁੱਕਰ ਫਰਸ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ

ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਉਸਨੇ ਕੋਨਿਆਂ ਤੋਂ ਧੂੜ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਜਦੋਂ ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਪੱਤੇ ਹਟਾਏ, ਤਾਂ ਉਹ

ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਡਿੱਗੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਪੱਤੇ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਫਨਰ ਨੇ ਬੁੱਕਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ

ਬਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ਹਟਾਓ।

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ।

ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਡੈਂਡੇਲੀਅਨ ਨੂੰ ਉਖਾੜ ਸੁੱਟਿਆ।

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ ਘਾਹ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ।

ਜਦੋਂ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ।

ਬੁੱਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਫਨਰ ਦੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹੇਗੀ।

ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਖੁਦ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਫਨਰ ਬਣ ਗਿਆ ।

ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਗਲਤ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲੱਗਾ।

ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਘਾਹ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ਦੇਖੀ।

ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਖਾੜ ਸੁੱਟਿਆ।

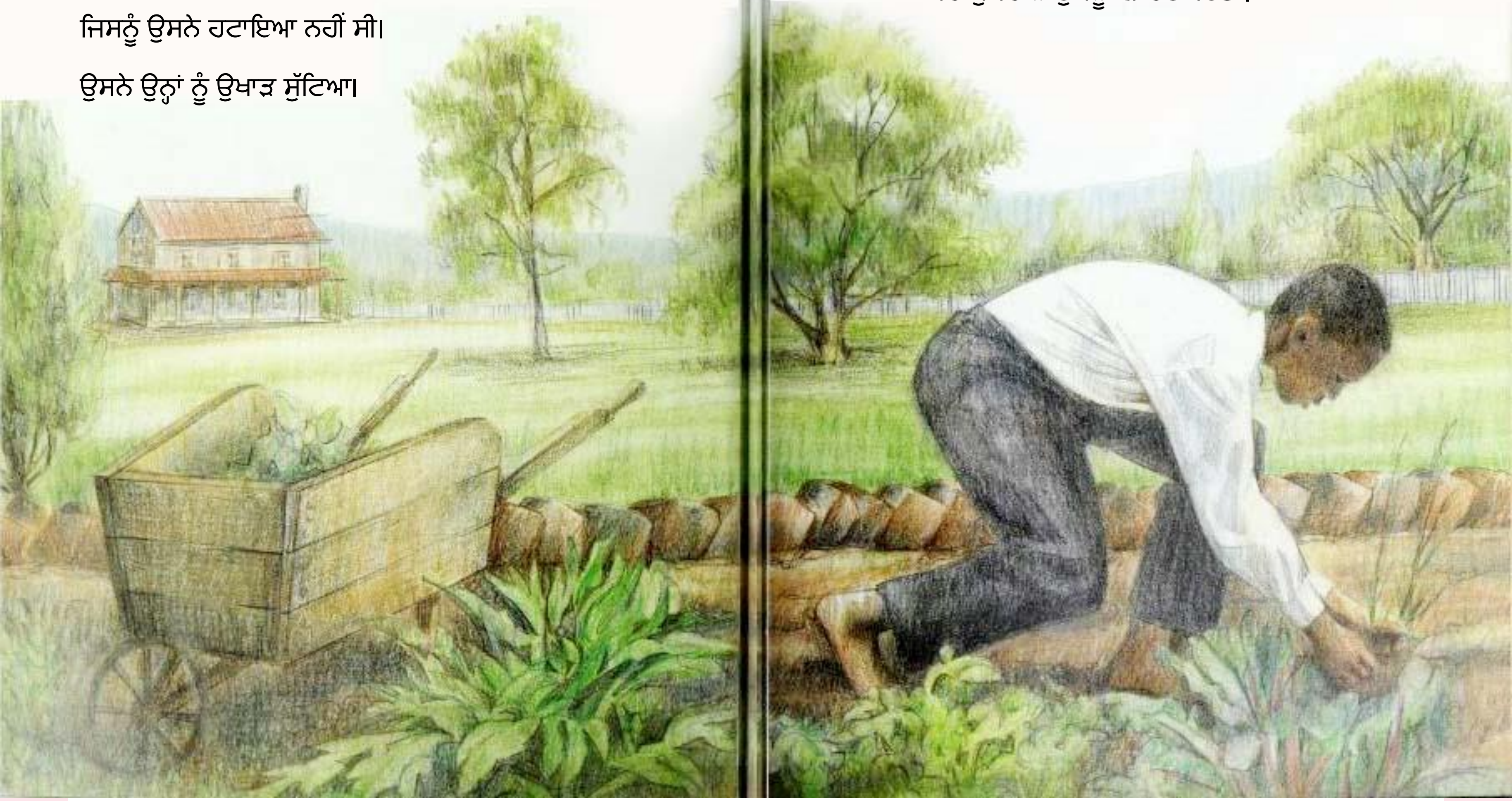
ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਮਿਲੇ ਅਤੇ

ਟਾਹਣੀਆਂ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਫਨਰ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਟਾਹਣੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ।

ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।

ਪਰ ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਫਨਰ ਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ

ਬੁੱਕਰ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਬੇਸਬਰ ਸੀ।

ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ

ਪੂਰੇ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।

ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਪੂਰਨ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਫਨਰ ਨੇ ਬਾਗ਼ ਦੇਖਿਆ

ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਫਨਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਈ।

ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ

ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਹੋ ਗਈ।

ਉਸਨੇ ਬੁੱਕਰ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ।

ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਬੁੱਕਰ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰ ਲੈਂਦਾ,

ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਸਕੂਲ ਵੀ ਜਾਣ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।

ਬੁੱਕਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਆਈ ਸੀ।

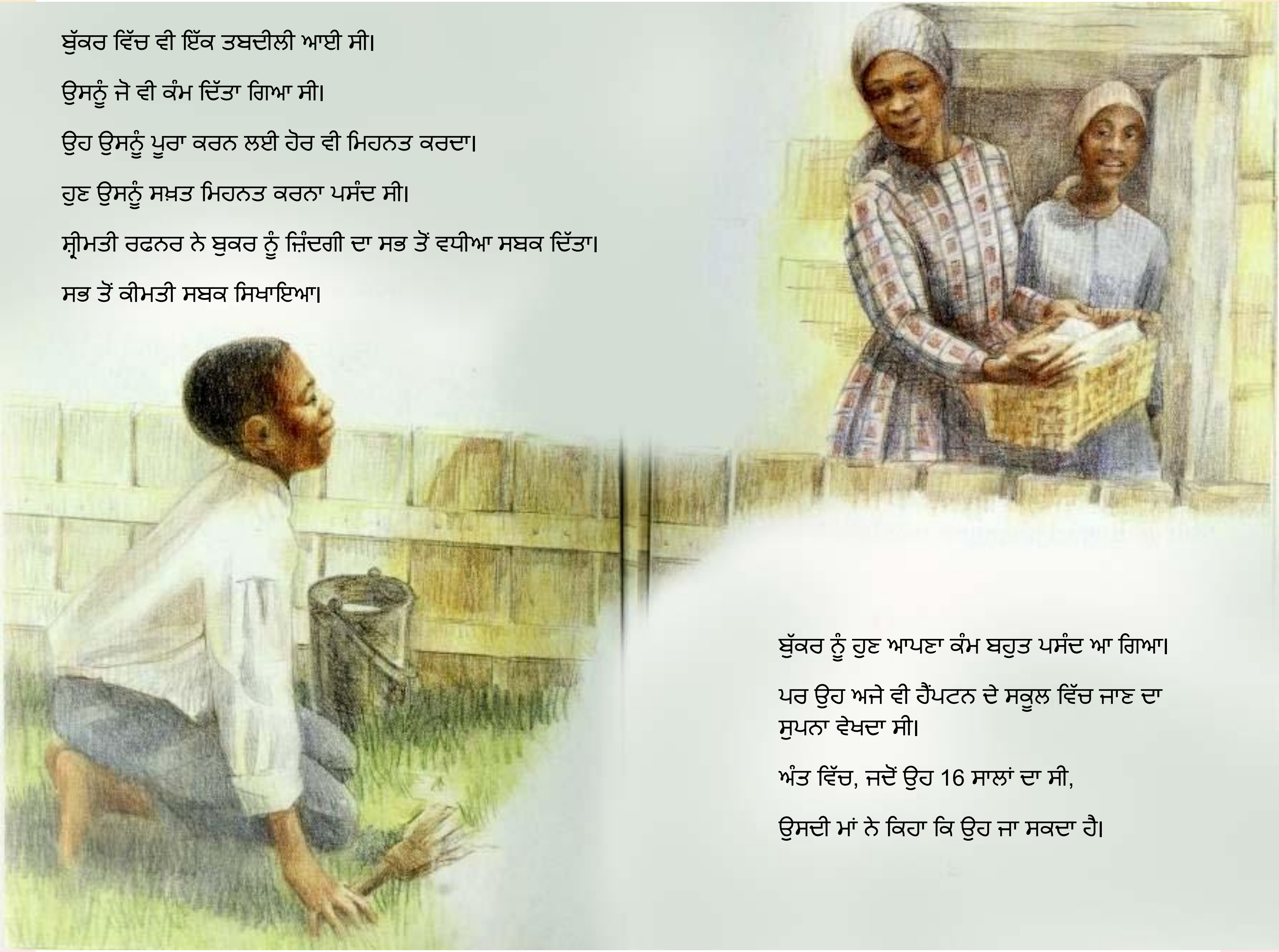
ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ।

ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਫਨਰ ਨੇ ਬੁਕਰ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਬਕ ਦਿੱਤਾ।

ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਸਬਕ ਸਿਖਾਇਆ।

ਬੁੱਕਰ ਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆ ਗਿਆ।

ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈਂਪਟਨ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਵੇਖਦਾ ਸੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ 16 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ,

ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਹੈਂਪਟਨ ਜਾਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਬੁੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦਾ
ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਬਚਾਏ ਸਨ।

ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ।

ਫਿਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ

ਥੋੜ੍ਹੀ-ਥੋੜ੍ਹੀ ਰਕਮ ਦੇਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਗਰੀਬ ਸਨ।

ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਗੁਲਾਮ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਮਾਣ ਸੀ ਕਿ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ

ਉਹ ਸਕੂਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪਤਝੜ 1872

ਜਦੋਂ ਬੁਕਰ ਦੇ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਦਾ ਦਿਨ ਆਇਆ

ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਅਤੇ ਮਾਣਮੱਤਾ ਸੀ।

ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਉਂਦਾ

ਹੈ ਤੇ ਸੁਪਨੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਬੁੱਕਰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਦਾਸ ਸੀ।

ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ।

ਅਤੇ ਉਹ ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੇਗਾ।

ਹੈਂਪਟਨ ਵਰਜੀਨੀਆ ਤੋਂ 500 ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ।

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਬੁਕਰ ਰੇਲਗੱਡੀ ਰਾਹੀਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਉਹ ਘੋੜਾ ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ।

ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਫ਼ਰ ਜਾਰੀ

ਰੱਖਣ ਲਈ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

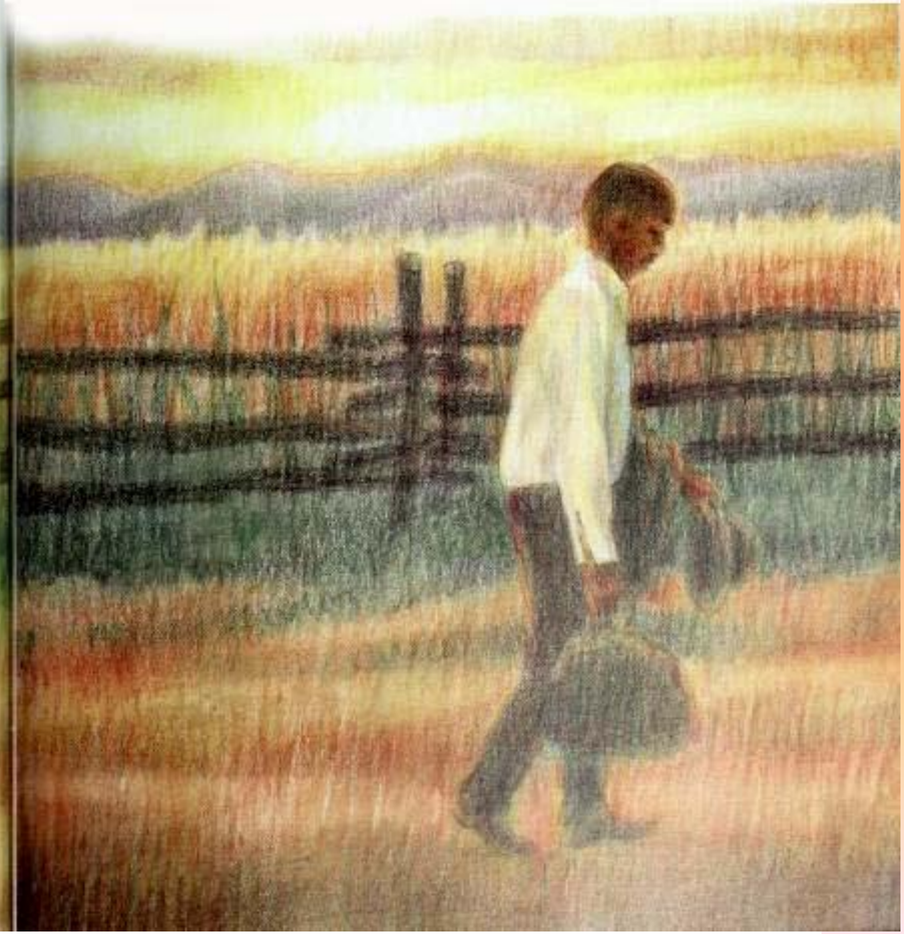
ਉਹ ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਤੁਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਕਈ ਵਾਰ ਲੰਘਦੇ ਵਾਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਸਨ।

ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਭੁੱਖਾ ਸੀ, ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਤੁਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੇਰ ਰਾਤ ਉਹ ਰਿਚਮੰਡ ਸ਼ਹਿਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਹੁਣ ਹੈਂਪਟਨ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਸੀ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਪਰ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਕਮਰੇ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣਾ

ਉਸਨੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤੀ।

ਬੁੱਕਰ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਰਿਹਾ।

ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ।

ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ

ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਵੱਖਰੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ।

ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ।

ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਮੀਦਾਂ ਸਨ।

ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਹ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕੱਲਾ ਸੀ।

ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।

ਉਹ ਇੰਨਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ

ਇੱਕ ਕਦਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਸ ਲਈ ਤੁਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਫਿਰ, ਨੇੜੇ, ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਉਸਨੂੰ

ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਉਹ ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ।

ਉਹ ਰੇਸ਼ਮ ਦੇ ਕੀੜੇ ਵਾਂਗ ਸੁੰਗੜ ਗਿਆ

ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼

ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ।

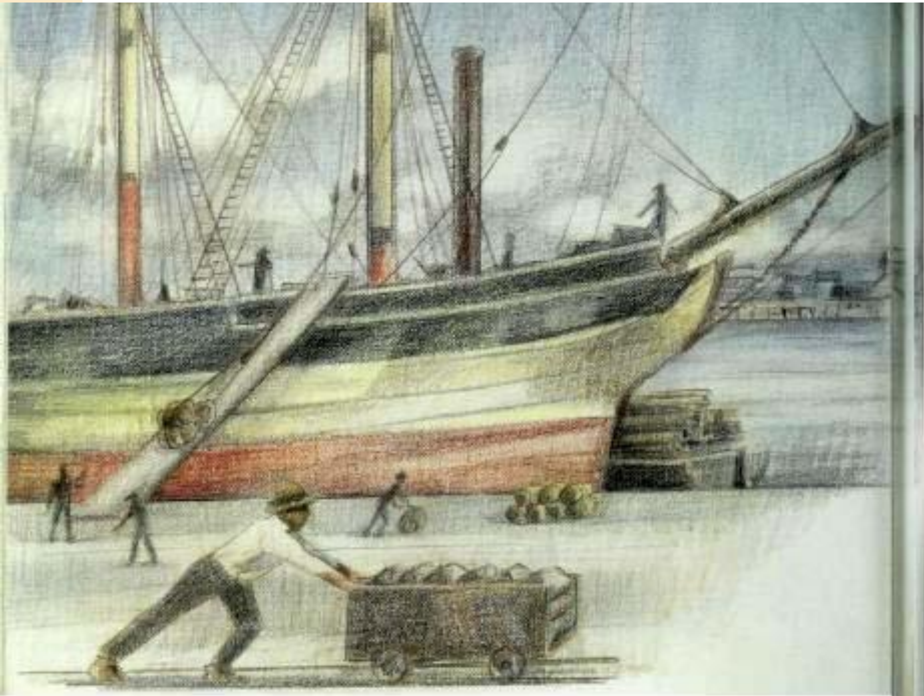
ਬੁੱਕਰ ਉਸ ਰਾਤ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਇਹ ਇੰਨਾ ਲੰਬਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਗਿਆ?

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਵੇਰ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ

ਅਸਮਾਨ ਰੌਸ਼ਨ ਹੋ ਗਿਆ।

ਬੁੱਕਰ ਉੱਠਿਆ।

ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ

ਬੁਕਰ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਉਹ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਉੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਮਾਲ ਉਤਾਰਨਾ ਪਿਆ। ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ।

ਕੰਮ ਔਖਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ

ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਹੈਂਪਟਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ,

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

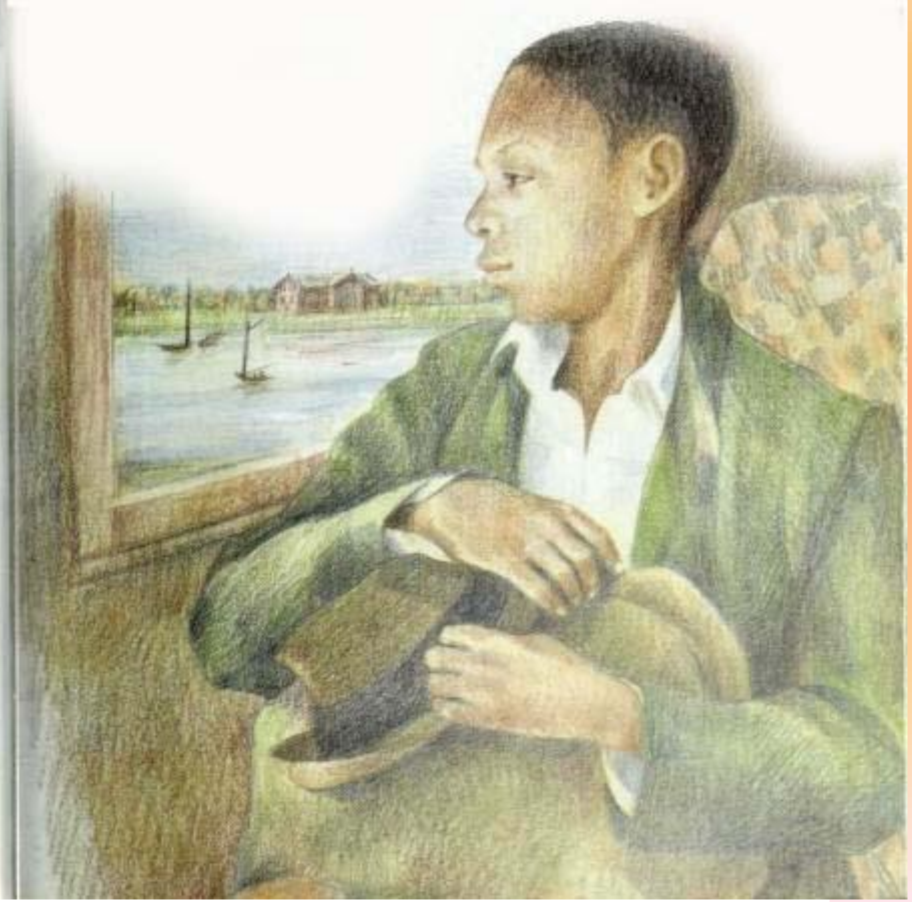
ਉਸਨੇ ਕਈ ਦਿਨ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਪੈਸੇ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਉਹ ਹਰ ਰਾਤ ਪਟੜੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਸੌਂਦਾ ਸੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਬਚ ਗਏ।

ਬੁੱਕਰ ਘੋੜੇ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਅਤੇ ਹੈਂਪਟਨ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਹੈਂਪਟਨ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਬੁਕਰ

ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਜਲਦੀ ਮਿਲ ਗਿਆ।

ਉਸਨੇ ਲਾਲ ਇੱਟਾਂ ਨਾਲ ਬਣੀ

ਸਕੂਲ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇਖੀ।

ਉਸਦੇ ਲਈ, ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ

ਖੂਬਸੂਰਤ ਇਮਾਰਤ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪਰ ਬੁੱਕਰ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ।

ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਪਈ।

ਬੁੱਕਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਗੰਦਾ ਦਿਖਦਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ 500 ਮੀਲ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਨਹਾਇਆ ਸੀ

ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲੇ ਸਨ ।

ਬੁਕਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ।

ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮਿਸ ਮੈਕੀ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਝੁਕਿਆ।

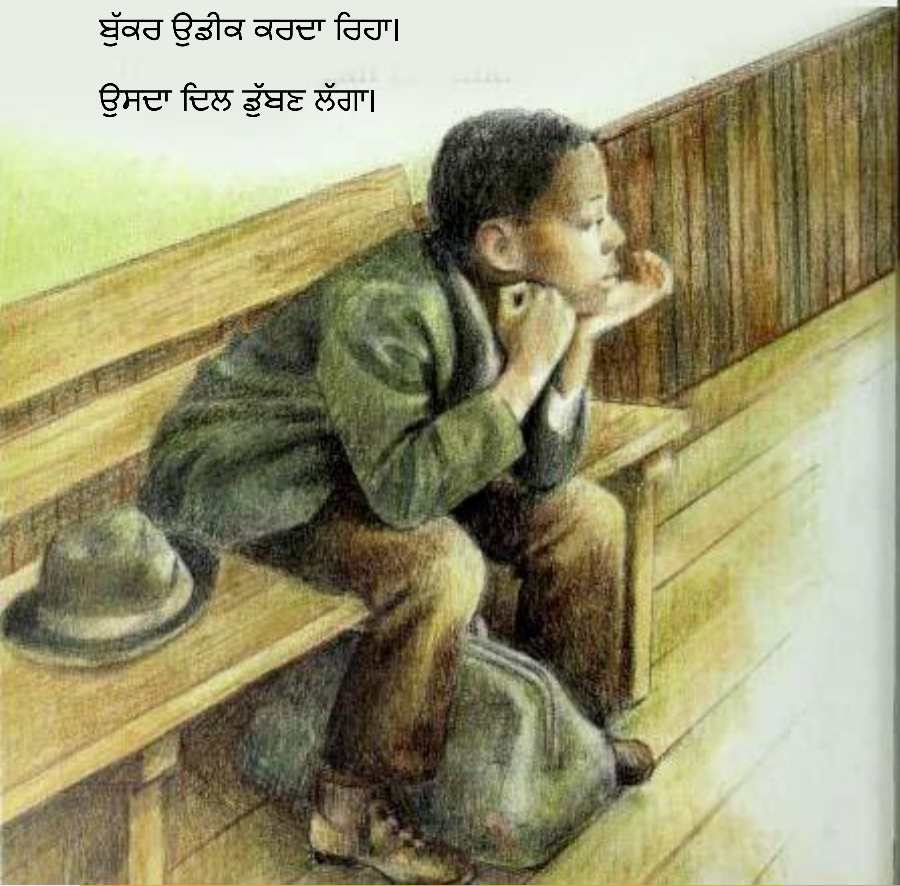
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਕਈ ਘੰਟੇ ਬੀਤ ਗਏ।

ਹੋਰ ਮੁੰਡੇ ਆ ਕੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ।

ਬੁੱਕਰ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਡੁੱਬਣ ਲੱਗਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮਿਸ ਮੈਕੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਝਾੜੂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ

ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਕਲਾਸਰੂਮ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਬੁੱਕਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਸਨੇ ਝਾੜੂ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਸੀ।

ਮਿਸ ਰਫਨਰ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਉਹ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਸਵੀਪ ਕੀਤਾ । ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਉਸਨੇ ਬਾਕੀ ਬਚੀ ਧੂੜ ਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ।

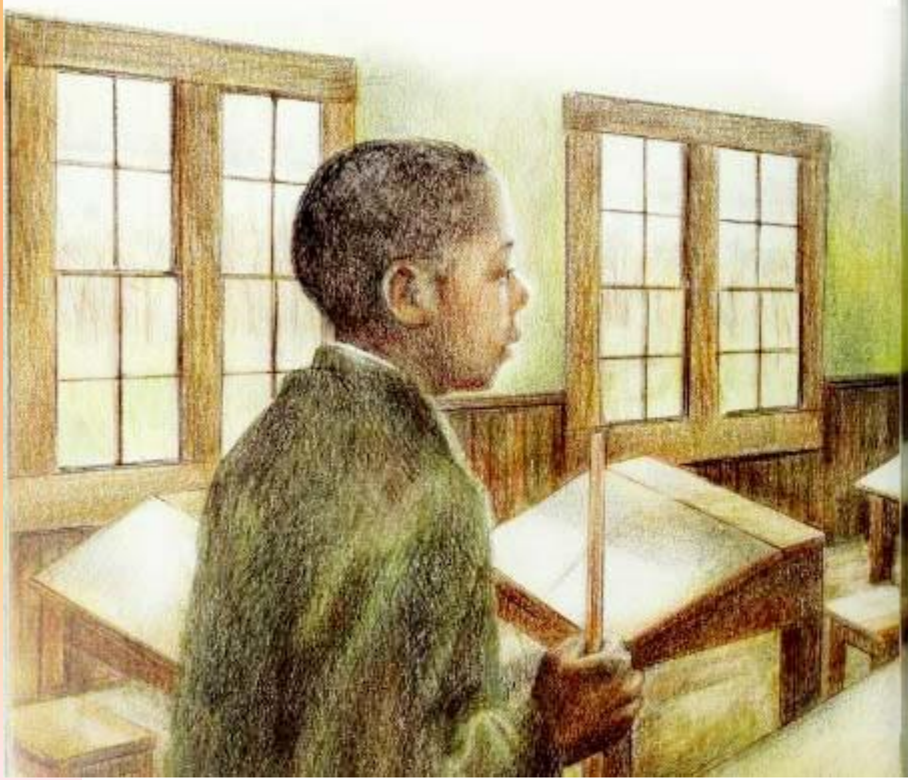
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਮੇਜ਼ ਬਣਾਏ।

ਹਰ ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਹਰ ਕੋਨਾ

ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ।

ਉਹ ਮਿਸ ਮੈਕੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ

ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ।

ਉਹ ਕਲਾਸ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈ।

ਬੁੱਕਰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ।

ਮਿਸ ਮੈਕੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ।

ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ।

ਮਿਸ ਮੈਕੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਰੁਕ ਗਈ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਰੁਮਾਲ ਕੱਢਿਆ।

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਫਰੇਮ

'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਰੁਮਾਲ ਲਗਾਇਆ।

ਉਸਨੇ ਰੁਮਾਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।

ਉਸ ਉੱਤੇ ਧੂੜ ਦਾ ਇੱਕ ਕਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਆਈ।

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੋ ਗਏ ਹੋ।,"

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਬੁੱਕਰ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਚਮਕ ਉੱਠਿਆ।

ਉਸਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸਾਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਹ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਸਕੂਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬੁੱਕਰ ਟੀ. ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੈਂਪਟਨ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਹੋਰ ਅਫਰੀਕੀ-ਅਮਰੀਕੀ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਅਧਿਆਪਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਸਾਲ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਹੈਂਪਟਨ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ।

1881 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਲਾਬਾਮਾ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ, ਟਸਕੇਗੀ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ।

ਟਸਕੇਗੀ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਨੇ ਬੁਕਰ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨੇਤਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਬੁਲਾਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋਰੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਸ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਬੁਕਰ ਟੀ. ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਅਧਿਆਪਕ ਅਤੇ ਨੇਤਾ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਾਰੀਖਾਂ

1856 – ਬੁਕਰ ਟੀ. ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦਾ ਜਨਮ ਹੇਲਸ ਫੋਰਡ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ (ਉਸਦੀ ਸਹੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ ਅਣਜਾਣ ਹੈ)।

1865- ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮਾਲਡਨ, ਪੱਛਮੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਚਲੇ ਗਏ।

1872-1875- ਹੈਂਪਟਨ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।

1875- ਹੈਂਪਟਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਮਾਲਡਨ ਆਇਆ।

1879- ਹੈਂਪਟਨ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

1881 – ਅਲਾਬਾਮਾ ਵਿੱਚ ਟਸਕੇਗੀ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ।

1882-ਫੈਨੀ ਸਮਿਥ ਨਾਲ ਵਿਆਹ।

1883 – ਧੀ ਪੋਰਟੀਆ ਦਾ ਜਨਮ।

1884— ਫੈਨੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

1885 - ਓਲੀਵੀਆ ਡੇਵਿਡਸਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ। ਪੁੱਤਰ ਬੁਕਰ ਟੀ. ਜੂਨੀਅਰ ਦਾ ਜਨਮ।

1889 - ਪੁੱਤਰ ਅਰਨੈਸਟ ਦਾ ਜਨਮ। ਓਲੀਵੀਆ ਦੀ ਮੌਤ।

1892-ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ ਮਰੇ ਨਾਲ ਤੀਜਾ ਵਿਆਹ।

1895 - ਬੁਕਰ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਟਲਾਂਟਾ ਸਮਝੌਤਾ ਭਾਸ਼ਣ।

1900 – ਨੈਸ਼ਨਲ ਨੀਗਰੋ ਲੀਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ।

1901 – ਬੁੱਕਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਜੀਵਨੀ, 'ਅੱਪ ਫਰਾਮ ਸਲੇਵਰੀ' ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ।

1915 - ਬੁਕਰ ਦੀ ਮੌਤ 13 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਟਸਕੇਗੀ, ਅਲਾਬਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੋਈ।